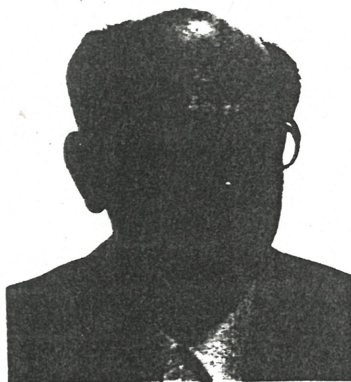
PORTAL OBERT

SEMINARI DE BARCELONA

Juny 1991 Núm. 41

Sota el nou pontificat del nostre Arquebisbe, a l'equip directiu del nostre Seminari li ha arribat l'hora de relleu. Un relleu que dóna pas a un nou rector i a un nou equip de formadors. El bon moment del Seminari en les noves mans d'un rector jove, amb plenitud de facultats, gran capacitat de treball i una experiència pastoral seriosa i acreditada a la nostra diòcesi en nombroses institucions i organismes eclesials -així com també la seva experiència de tres cursos de rodatge en l'equip anterior de formadors- permeten d'albirar un futur nou i consolidat pel nostre Seminari. Si els anys vuitanta, malgrat els seus components de grisor i d'ambigüitat, han aconseguit que es dobles el nombre dels seminaristes barcelonins i que s'assolís un índex molt alt de perseverança en el nostre Seminari, com no esperar que en els noranta Déu continuarà beneint la tasca delicada del nou equip amb el recolzament de tota la diòcesi?

Les meves paraules de comiat en aquesta hora de relleu són doncs, d'encoratjament net i clar a fer costat i confiança al nou equip, a acollir amb tota la nostra esperança la decisió del nostre Pastor. Són paraules fermes, que poden semblar utòpiques o agosarades, perquè brollen d'una convicció profunda que s'ha anat reblant al llarg de trenta anys: la necessitat de donar gràcies a Déu per tot el que he après i m'ha estat donat en aquests anys de servei al Seminari. Gràcies també a tots: als meus companys d'equip, alumnes actuals, auxiliars diocesanes, germanes del Seminari, personal de servei... Gràcies també als rectors, superiors i alumnes anteriors, i a tants preveres, religiosos i laics que estimen i recolzen el Seminari. Sense oblidar tampoc els bisbes barcelonins que m'han fet confiança: el Dr. Modrego, Don Marcelo, el Dr. Jubany i el Dr. Carles que ha acceptat finalment amb delicadesa i tacte la meva disposició al relleu.

I juntament amb l'agraiment hom sent també profundament la necessitat de demanar perdó a Déu i a tots per tantes febleses i mancaments personals: és la compunció del servent inútil que no ha arribat a fer tot allò que havia d'haver fet. Finalment, un desig que és també pregària: que el Senyor dugui a plenitud en aquesta nova etapa tota aquella bona obra que, sovint a desgrat nostre, havia començat amb il.lusió a fer amb nosaltres.

PARAULES DE COMIAT DE MN. RAMON PRAT I PALLARÉS

PORTAL OBERT

SEMINARI DE BARCELONA

Equip de Treball

Coor. gral. i àrea Diputació:
Jesús Manel Martínez
Coor. àrea Facultats/Agenda:
Enric Termes
Coor. àrea Seminaris i fotògraf:
Joan d'Arquer
Coor. àrea Conviclori i corrector:
Xavier Aymerich
Coor. àrea opinió:
Josep Baena
Coor. àrea Sagrera i fotògraf:
Josep Maria Fons
Coor. àrea Economia:
Agustí Panyella
Coor. àrea Disseny:
Ramon Mor

Us donem gràcies a tots vosaltres que col.laboreu desinteresadament i que amb el vostre ajut i ànims feu possible la publicació de Portal Obert. A tots vosaltres dediquem aquest número.
GRÀCIES i BON ESTIU !!!

PORTIC

Adéu des del Portal Obert

per: Mn. Josep Maria Jubany

Als amics de Portal Obert:

Fa temps que vàreu demanar unes línies per la revista, aprofito la vostra invitació per acomiadar-me de vosaltres i encoratjar-vos a que continueu endavant. La revista Portal Obert, en la seva senzillesa té un paper important dins el Seminari, és un mitjà perquè el seminarista expressi tot allò que viu i és testimoni de les seves inquietuts en tots els nivells: pastoral, eclesial, cultural, intel.lectual, etc. i també ha de fer possible donar a coneixer la realitatdel Seminari cap a fora.

N'estic convençut que si ho sabeu fer i no us canseu amb la feina sovint ingrata de comfeccionar número rera número de la revista, Portal Obert serà un instrument eficaç de cara la Pastoral Vocacional i que la Diòcesi coneixi i estimi el Seminari.

Per la meva part, us vull agraïr la vostra dedicació, les estones que hem passat junts llegint i discutint els articles. I fer-vos un prec, continueu endavant sigueu constants i insistents per trobar noves col.laboracions, procureu que siguin molts els que sentin seu Portal Obert.

No cal que us digui que desitjo continuar llegint-la, doncs encara que deixi la responsabilitat de Formador, com a prevere, m'interessa molt tot el que és el Seminari.

Pregare per vosaltres, una abraçada.

Fi de Curs al Seminari de Barcelona

Mn Ramon Prat s'acomiada dels seminaristes

Mn Joan-Enric Vives és el nou rector

per: Octavi Sànchez

L'Arquebisbe presenta el nou rector del Seminari

El divendres set de juny l'Arquebisbe Ricard Ma. Carles compartí amb els seminaristes el dinar i tot seguit informà dels canvis en l'equip del Seminari de cara al curs proper.

L'acte es realitzà a l'edifici del Seminari, i hi eren presents tots els seminaristes, tant els de les residències com els de l'etapa diaconal.

A la "sala verda" l'Arquebisbe anuncià qui seria el proper rector del Seminari.

Paraules del senyor Arquebisbe

El Doctor Carles començà el seu breu parlament agraint a l'equip actual del Seminari la seva tasca, en especial a mossèn Prat, que ha estat molts anys al front d'aquesta Institució, entre aquests alguns de molt difícils. Va reconèixer que costa deixar el lloc on hom està perquè li agafa "carinyo"; però també és cert que algú havia demanat canvi. Calia, malgrat els canvis, assegurar una certa continuïtat al Seminari, i aquesta es donarà: mossèn Joan-Enric Vives continuarà al Seminari i farà la tasca de rector. La resta de l'equip de superiors encara no està determinada.

L'Arquebisbe indicà que en la mesura que ha anat tractant els seminaristes, amb motiu de les ordenacions o veient-los en els seus llocs de treball, n'està satisfet i en dóna gràcies a Déu. També desmentí que els nomenaments d'aquells diaques que són pel 15 de setembre siguin amb motiu d'una gran remoguda. Hi haurà molt pocs canvis.

Per últim mons. Carles encoratjà els seminaristes: "tirem tots endavant", va dir. I va convidar-los a l'ordenació de 4 diaques que es va fer el dia següent a Vilafranca del Penedès.

Comiat de mossen Prat

Mossen Prat va mostrar el seu agraïment a tots els seminaristes i a l'equip de superiors, que l'han ajudat molt, i gràcies a això ha fet molt a gust la seva tasca de rector. També agraí al Sr. Bisbe, li confirmà la seva disposició per poder realitzar una tasca pastoral i alhora **manifestà el seu desig de poder se dedicar a posar-se al dia en el camp de l'ètica assignatura de la qual ha estat professor durant molts anys i de a publicar quelcom.**

Remarcà la riquesa de gent que s'ha trobat al Seminari, gent que ve de diferentes professions, estudis, situacions... i amb la qual ha forjat moltes amistats.

Agraí a mossèn Eusebi la tasca realitzada, no només en el camp econòmic, sinó també en el vocacional. Posteriorment es recordà també de forma agraïda de les Auxiliars Diocesanes per la seva col.laboració discreta però important de les religioses Carmelites.

COMIAT D'EN MN RAMÓN PRIETO

Fa set anys que em vaig incorporar a l'equip de Formadors del Seminari, i ara el Sr. Arquebisbe m'ha nomenat rector de la parròquia de Sta. Eulàlia de Provençana de l'Hospitalet de Llobregat.

Aquests anys els considero un do de Déu, ja que m'ha permès col.laborar molt de prop en la formació dels preveres de la nostra diòcesi entrant en contacte amb el misteri de la vocació d'una persona.

Ha estat una gran responsabilitat que agraeixo al Senyor, i que només Ell sap fins a quin punt haurà estat encertada. El que sí que us puc dir és que hi he posat tot el meu cor i tota la meva il.lusió pregant incessantment per tots vosaltres, perquè el mateix Déu que us va escollir porti a terme aquest procés.

Al llarg d'aquests anys he intentat posar en pràctica el consell de St. Agustí. Units en tot allò que sigui fonamental, lliures en tot allò que sigui discutible, però que en tot moment hi hagi caritat.

No sé si sempre ho hauré aconseguit, però bona voluntat no ha faltat.

Ser prevere ministre del Senyor, anunciador de la Bona Notícia, val la pena. Malgrat totes les dificultats que ens trobem a la vida, el meu testimoni personal és de que no em canviaria per ningú, perquè sóc molt feliç. No tinc or ni plata, però sé que el Senyor m'estima i m'envia a fer partíceps d'aquest món a tots els homes.

Pregaré per tots vosaltres perquè sempre tingueu aquesta alegria ben plena que només el Senyor pot donar. I ja sabeu a on tindreu sempre un sacerdot i amic a la vostra disposició.

Mn. Prat creu que estudi i espiritualitat s'han anat incrementant i que això ha estat possible sense perdre l'alegria, cosa que és molt important.
Assegurà que hi hauria continuïtat en el Seminari, i no trencament.

Mn. Josep Maria Jubany

Mn. Jubany dedicà les seves primeres paraules d'agraïment per al Dr. Jubany i per al Dr. Carles. Però especialment remarcà el seu agraïment a Mn. Prat, a qui deu molt i de qui ha après molt, ja que és una persona que l'ha influenciat molt positivament.
Després de 14 anys al Seminari, afirmà que estava molt content d'aquests anys i que els seminaristes l'han ajudat molt. En aquest període de temps ha observat un canvi de mentalitat a la diòcesi, sobre el Seminari i les vocacions. Un canvi en positiu, de major conscienciació.
Informà que l'any que ve se'l pot trobar a El Prat de Llobregat, fent de rector; i donà un consell final: **"Sigueu persones que us estimeu l'Església, i en el sentit més profund".**

Mn. Francesc Prieto

Ara fa set anys va començar a ser superior del Seminari. Quan Mn. Prat li ho demanà no sabia el que això significava. Feia de vicari a una parròquia, així que va haver de fer un procés d'aprenentatge com a superior. En aquest procés hi jugà un paper important Mn. Prat, amb el seu estil conciliador i obert. El seu objectiu per sobre de tot ha estat estimar i respectar les persones. I això és el que ha procurat fer. A més, hom ha d'estar en primera línia, creure-s'ho molt i portar- ho a la pregària.
L'obediència que un dia el destinà a ser superior, l'envia ara a la parròquia de Sta. Eulàlia de Provençana (a l'Hospitalet) per fer de rector. Allà hi va amb molta il.lusió.
També donà un consell als seminaristes: **"no perdeu mai l'alegria ni l'esperança i sigueu bons capellans".**

Mn. Joan Enric Vives, nou rector del Seminari

Després prengué la paraula Mn. Joan Enric, tot dient que esperava tenir aviat l'equip de superiors del Seminari per al proper curs.
Va agrair al Sr. Arquebisbe la confiança que havia dipositat amb ell, per quelcom tan important com portar el Seminari: el cor de la diòcesi. Referint-se al seu antecessor digué: **"Mn. Prat m'ha ajudat i format molt".** I sobre la seva futura tasca: **"M'ho agafo amb il.lusió i amb ganes de servir la diòcesi".**
Per aquesta tasca comptarà a més del nou equip amb Mn. Eusebi Mansilla, les Auxiliars Diocesanes del Convictori i les monges carmelites del Seminari Conciliar.
Mn. Vives acabà el seu breu comentari -ja hi haurà altres moments, per fer-ho més amplament- dient: **"Em poso al servei vostre i espero que ens ajudem i que Déu ens ajudi".**

Comiat exclusiu pels seminaristes dels Bisbes Electes catalans

FELICITATS BISBE LLUÍS (TORTOSA) I BISBE FRANCESC (MENORCA)

per: Joan d'Arquer

Barcelona, Redacció.- El fins ara Bisbe Auxiliar de Barcelona, Dr. Lluís Martínez i Sistach, de 54 anys, va ser nomenat abans de la Pentecosta, pel Sant Pare Joan Pau II, Bisbe de Tortosa. Així mateix, el fins ara Secretari de l'Arquebisbe de Barcelona, Llic. Francesc Ciuraneta i Aymí, de 51 anys, ha estat nomenat més recentment, Bisbe de Menorca.
En una gentilesa de la seva part, els esmentats Bisbes Electes han acceptat dirigir unes paraules de comiat especial pels seminaristes, que PORTAL OBERT transcriu literalment.
Bisbe Francesc: "Voldria fer participar els seminaristes del meu esperit en aquests moments. Aneu-vos preparant perquè la vostra vida tingui una plena disponibilitat, per l'acompliment de la voluntat de Déu i acceptar els camins que el Senyor us hi vagi marcant. Jo sense buscar-me res m'he trobat un conjunt de sorpreses dins de la meva vida sacerdotal, perquè tots els ministeris que he anat exercint han estat fruit de sorpreses que el Senyor m'ha preparat. Els superiors m'han anat cridant, cada vegada més, a responsabilitats més complexes i jo he acceptat sempre amb un gran esperit de disponibilitat i comptant sempre amb l'ajuda de la gràcia del Senyor, que de fet, mai ha fallat. El meu missatge, en aquests moments per a vosaltres, doncs, seria aquest: s'ha de mantindre sempre aquesta actitud d'obertura a la voluntat de Déu, perquè el vostre pelegrinatge vers el ministeri sigui sempre expressió d'aquesta disponibilitat i esperit de servei".
Bisbe Lluís: "Les meves darreres paraules de comiat són per dir-vos adéu-siau i benvinguts. Les dues coses a la vegada. És un adéu-siau perquè vaig a assumir una responsabilitat en una Església germana, no massa lluny de la de Barcelona, l'estimada Església Diocesana de Tortosa, però benvinguts per molts motius. En primer lloc, perquè suposo que alguna vegada em vindreu a veure!, sigui de seminaristes o ja després quan estigueu ordenats de sacerdots. Tortosa val la pena, la Diòcesi té paratges molt bonics, experiències

pastorals molt riques que cal veure i cal conèixer. I persones estupendes.

Però, també, perquè algunes vegades ens veurem aquí. Des de la relació que hi ha amb les Diòcesis de Catalunya, a través de la Conferència Episcopal Catalana, ens veurem en les reunions dels Bisbes de Catalunya, en les reunions de Delegats Diocesans de Pastoral de Joventut, en les que jo encara tinc aquesta responsabilitat per part dels Bisbes de Catalunya, quan hi ha la inauguració de la Facultat de Teologia o de Filosofia, en la qual els seminaristes hi sou presents, ens podem veure.

Certament que me'n vaig, però tots caminem, tots ens en anem. És a dir, tots estem en el lloc concret, estimant-lo perquè l'Església es viu en cada lloc. L'Església del Crist, una i única es localitza, viu i opera en cada una de les Esglésies Diocesanes. Però aquesta dimensió d'Església universal és molt important. Mireu: quan un sacerdot, el Bisbe li encomana una parròquia diferent de la que té, posa en relleu la dimensió diocesana d'aquesta comunitat parroquial. La parròquia, les parròquies formen part d'una Diòcesi i s'ha de tenir sempre viva, la diocesaneitat en l'espiritualitat de tots els cristians. Quan un Bisbe, com en el meu cas, que he nascut en aquesta ciutat de Barcelona tan estimada, que hi he treballat de capellà trenta anys, tres i mig de bisbe auxiliar, ara el Papa em demana que vagi a una altra diòcesi, crec que també aquest gest posa de relleu, amb tota humilitat la universalitat de l'Església. I que cada església diocesana, en aquest cas, la de Barcelona, ha d'estar oberta a totes les esglésies germanes, a la comunió de totes les esglésies presidides per la de Roma, que està presidida pel Papa.

Us animo a tenir sempre aquesta doble dimensió de l'Església: estimar molt l'Església diocesana. Però que aquest amor a l'Església diocesana sigui ben autèntic per estimar molt l'Església universal. Només es pot estimar la diòcesi, si s'estima tota l'Església de Jesucrist. Només es pot estimar tota l'Església de Jesucrist, si s'estima molt l'Església diocesana".

Salutació del nou Rector Mn Joan Enric Vives

AMB ESPERIT DE SERVEI

Recollir bé la torxa que d'altres més grans i amb més experiència que tu et passen és la responsabilitat que ara visc, en començar el meu servei com a Rector del Seminari Major Diocesà.

En primer lloc he de dir que estic molt agraït al senyor Arquebisbe per la confiança que em mostra i per la possibilitat que em dóna de servir l'Església d'una nova manera.

I alhora també estic molt agraït a mossèn Ramon Prat i als altres companys d'equip, mossèn Josep Ma. Jubany i mossèn Francesc Prieto, per tot el que he pogut aprendre d'ells durant aquests darrers quatre anys en què hem compartit junts la tasca de l'encaminament de joves cap al sacerdoci. Ara tenim un repte gran els qui els succeïm. Ho encomano al Senyor, i en Ell poso tota la confiança.

Miraré de lliurar el millor de mi mateix a tots els qui formeu aquesta comunitat tan nuclear en l'Església Diocesana. Estic del tot al vostre servei. Vull ser molt dòcil a l'Esperit, per esdevenir així bon instrument del seu treball en les persones.

Tal com el darrer Sínode de Bisbes ens ha recordat, avui necessitem sacerdots missioners, fidels a l'Evangeli, homes de Déu que puguin servir les comunitats i proclamar sense por l'amor de Déu als llocs on aquest amor és menys reconegut. Sacerdots ben preparats intel.lectualment i pastoralment. Amics de Déu que estimin durant tota la seva vida els homes que tindran encomanats. Pastors segons el Cor de Crist, que siguin imatges vives del Bon Pastor per als seus germans.

I espero molt que el presbiteri i les comunitats cristianes i els moviments ens ajudaran, amb la seva confiança, a tirar endavant el Seminari. Sense la confiança del Bisbe i de la Diòcesi, el Seminari no podria dur a terme la seva missió.

Amics seminaristes, compto amb tots vosaltres! Ajudeu-me amb tot el que vosaltres pugueu. És perquè he pogut experimentar la joia que porteu dintre, la generositat amb què heu respost al Senyor i l'anhel que ja teniu de servir el Crist i l'Església, que jo també m'animo a ser disponible en aquest nou servei que se'm demana. Entre tots hem de proclamar ben alt el goig de treballar amb total generositat pel Regne de Déu, en seguiment de Crist. Que n'és de bella una vida segons l'Evangeli! Preguem ja des d'ara perquè el Senyor enviï més treballadors a la seva vinya.

Gràcies per tot el que ja he rebut fins ara del Seminari. Em teniu tots a la vostra disposició! Saludeu les vostres famílies de part meva. Que passeu un bon estiu, i puguem reemprendre amb bons ànims el nou curs. Em refio de la vostra pregària.

Una salutació ben cordial!

LA FESTA DE L'ACCIO DE LA JOC-JOBAC A MATARO EN LA FESTA DE L'ASCENCIO

JOC-JOBAC: ENDAVANT!

per: Joan d'Arquer

La Festa de l'Acció de la JOC-JOBAC d'enguany a Mataró ha estat també la Festa de la Unió i comença a esdevenir una de les trobades més importants de la pastoral juvenil. PORTAL OBERT ofereix el que va ser i el que pot significar aquesta festa.

Barcelona, 8:00 A.M.

Dels barris de Barcelona, les viles de l'entorn, de les diferents terres de Catalunya i de les Illes, propo d'un miler de joves es posen en marxa. Són els joves de la Joventut Obrera Cristiana, la JOC i dels Joves Cristians de Barris Obrers i Ambients Populars, la JOBAC. Joan-Francesc Cànoves, responsable de premsa de la JOBAC: "les dinàmiques de la JOC i la JOBAC no són tan allunyades. Es basen en la revisió de vida i compromisos per Jesucrist, la classe obrera i els joves. Per tant, la filosofia central és la mateixa". Ambdos moviments s'inspiren en el mestratge de Joseph Cardijn, aquell cardenal francès quc va tenir la preocupació d'anunciar l'Evangeli i d'ensenyar a viure dignament els joves que treballaven en les fàbriques del seu temps o que podien, malgrat ser fills d'obrers, anar a l'escola primària i potser secundària.

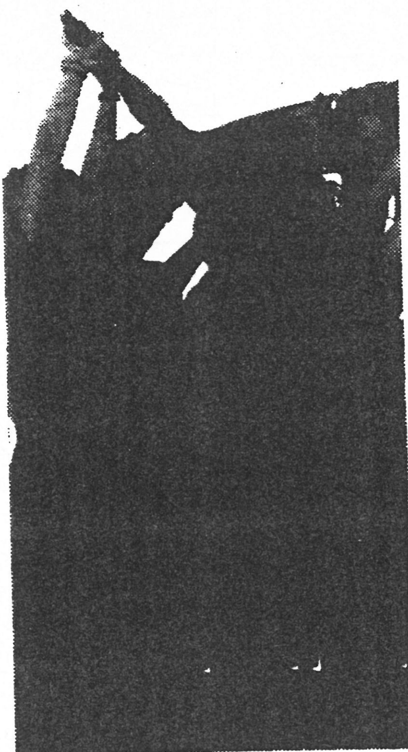
Aquest miler de joves va a Mataró. Volen celebrar la Festa de l'Acció que enguany clou i inicia, alhora, el treball fet. Perquè la revisió de vida proposa tres temps: veure, jutjar i actuar. Aquest any, doncs, la Campanya titolada "Per un estil protagonista, dona-li marxa" tenia l'objectiu de "veure quines influències rebem els joves d'avui i en els nostres ambients descobrir què és el que cal canviar, quines són les precarietats en què vivim i com ens podem posar en marxa per ser nosaltres protagonistes d'aquests ambients", segons deia a aquest mitjà Manel Garcia, president de la JOC catalana.

Serà també la festa de la fe. Gemma Pastallé, presidenta de la JOBAC: "la fe és el que ens guia, el punt que ens uneix i ens inspira".

Mataró, 9:00 A.M.

De Mallorca, Menorca, Girona, Tarragona, Nou Barris, Rubí o Terrassa, van arribant els membres de les diferents federacions d'ambdos moviments. Munten tot seguit els espais d'exposició que els han assenyalat per a mostrar el treball de la Campanya fet fins aquell moment. Hom comença a expressar satisfacció davant dels resultats, d'una feina ben feta que no té fronteres perquè és present al Principat, a les Illes, en l'àmbit geogràfic catalano-balear, i a molts altres països d'Europa, sobretot França, on la JOC arriba a aplegar cent milers de joves.

Al punt de concentració, la plaça que hi ha al darrera de l'Ajuntament de Mataró, també hi comencen a arribar, no només en Manel Garcia i la Gemma Pastallé, presidents de la JOC i la JOBAC, sinò també, Francisco Martínez i José Sànchez, presidents espanyols de la JOC i la ACO, els responsables de la Federació de Mataró de la JOBAC, Consol Prados i Marc de Santpedro, delegats com el Diocesà de Pastoral Juvenil, Pare Antoni Serramona i el de la Pastoral Obrera a Mataró, Juan Sánchez, els consiliaris catalans com mossèn Antoni Cases (JOC) i mossèn Josep Ma. Domingo (JOBAC), la Presidenta del Consell de la Joventut de Mataró, Teresa Castellví, preveres, religioses i amics. Gemma Pastallé: "volem unir forces, junts els dos moviments per fer aquesta tasca d'evangelitzar la classe treballadora. El que volem apuntar més de cara al futur és com ens posem en el món obrer".

Tot seguit, i abans de la festa de la fe, l'eucaristia, i la festa de comiat, després del dinar de germanor, un seguit de parlaments conviden a la reflexió i a la festa. Francisco Martínez, president per a tota Espanya de la Joventut Obrera Cristiana: "los jóvenes podemos ser protagonistas de nuestra fe. Yo creo que con esta fiesta se demuestra esto y sí que es un momento importante tanto para nuestro movimiento, como para la Iglesia, para la sociedad. Pero si que quería decir, que lo importante creo que también es en esta fiesta, que quiero resaltar, la importancia del trabajo cotidiano que cada uno de ustedes haceís día a día en vuestra escuela, vuestro barrio, vuestros trabajos. Creo que eso es lo importante ade este encuentro, que sé que habeis venido cada uno con vuestras preocupaciones, cada uno con vuestro esfuerzo, para compartirlo entre todos. Nada más y deciros ánimo y adelante".

Entretant i fora de l'entarimat dels parlaments breus, Joan-Francesc Cànoves assegura per a PORTAL OBERT que "el procés de fusió s'està acabant, el procés de fusió s'acosta, el procés rutlla bé. La JOC i la JOBAC ja van junts. En la propera Festa de l'Acció parlarem ja d'un sol moviment, perquè tots sentim un mateix "rollo"".

Mataró, 19:00 P.M.

Si et regalen la vida amb un "cupón", si el futur se t'acaba en el '92, si la vida és un concurs i no tens el preu just, si per poder estudiar has de trepitjar un altre, si el contracte més llarg dura tres mesos, si darrera d'un petò t'han segrestat l'amor, si allò de Jesús sona a "vell kumbaià", per un temps que és el teu, per una pau dels pobres, per un "curro" més digne, per un barri amb més vida, per una cançó que és crida, PER UN ESTIL PROTAGONISTA, DONA-LI MARXA al teu cor, DONA-LI MARXA al teu cos!!!

GEMMA GALGANI, UN MODEL DE JUVENTUT CRISTIÀ

per: Marc Jesús Venero

El segle passat visqué en un poblet anomenat Luca, prop de Pisa (Itàlia), una noia que es deia Gemma. Els seus orígens foren els propis d'una família molt humil, la qual pels jocs del destí acabà arruinant-se practicament i hagué d'anar a demanar l'ajut d'altres parents per a poder sobreviure. Després de diversos intents per entrar en una congregació religiosa (aquest era el seu major anhel, frustrat per la seva mala salut), morí als vint-i-cinc anys víctima d'una malaltia pulmonar.

Fins aquí res no ens sorprèn; es podria tractar perfectament de la vida d'una jove dels nostres temps, víctima de les injustícies d'una societat mal repartida i d'una malatia destructiva. Però aquesta noia, dins el curt transcurs de la seva vida, ha donat un exemple i un model que poques persones han sabut donar en el pas dels segles; un estil tal que aquells que el saben dur a terme els diem veritablement sants i dignes de veneració, pel gran bé que fan al món i a qui, posant en ells els ulls, segueixen els seus passos.

Aquesta fou Gemma; una noia que, des de la seva pobresa i humilitat, estimà tant Crist que els patiments no foren més que delícies per a ella. Va saber suportar amb paciència una malaltia que en poc temps acabà amb ella sense cap queixa, ans al contrario, consolant a tot aquell que a ella acudia. Patí no només corporalment, també espiritualment: el veure's abandonada, rebutjada, menyspreada per la seva baixa condició social, fins i tot de la mateixa Església que tant va ella estimar, no aconseguiran fer-la dubtar el més mínim de l'amor que Déu sentia per ella i sent per tots els homes.

Boja, neuròtica, ximpleta, van ser alguns dels qualificatius que hagué d'escoltar.

Però, què és això en comparació amb l'amor que Crist sent per nosaltres? No, no li importà haver d'escoltar-ho; sabia que Déu la recompensaria. I així va ser: Déu sap premiar qui ho mareix, i ella ho mereixia amb escreix. Rebé a les seves mans i peus els estigmes del Senyor, només confiat a aquells qui pels seus alts mèrits arriben a identificar-se totalment amb Crist.

D'altres signes fou digna, però no ens entretindrem aqui a citar- los. Les paraules per definir allò que només l'amor sincer cap a Déu i els homes pot arribar a dir; i ella ho digué tot!!!

L'APLEC DE L'ESPERIT

per: Xavi Ribes

El passat dia dinou de maig a la ciutat de Manresa es va celebrar l'Aplec de l'Esperit que sota el lema de "joves de l'Església,testimonis en el món" va aplegar uns quatre mil joves de les diferents comarques catalanes.També hi van assistir la majoria dels bisbes de les nostres diòcesis i un gran nombre de preveres.La jornada va començar a la plaça de la reforma on es va fe l'acolliment,seguidament es realitzà una dinàmica per la ciutat de Manresa que començà amb un audiovisual sobre el tema "Festa,Esperança i Compromis".

La dinàmica va concloure en el col.legi la Salle on a les dotze s'innaugurà la mostra "La pastoral de joventud a Catalunya i Balears",en la qual hi havien representades les diferents delegacions,moviments i altres institucions vinculades amb la joventut.També la delegació vocacional hi era present la qual fou visitada pel nostre arquebisbe Ricard Maria i pel bisbe auxiliar Lluís.Molts joves es van interessar per l'estanc mirant sobre tot les diferents fotografies que eren esposades sobre diferents moments de la vida en els nostres seminaris.

A les 13h es realitzà un retaule a càrrec del Centre Juvenil del Casal Claret, que per mitjà de quadres plàstics,música i ball desenvolupà diferents aspectes de la trobada sobre el tema "Festa,Esperança i Compromis".

En acabar aquesta representació hi hagué temps lliure dins del qual es podia dinar i visitar la mostra.

Aproximadament a les 16'30h participàrem a l'Eucaristia presidida per l'Arquebisbe de Tarragona Ramion Torrella on regnà el silenci i l'atenció.Fou molt participada tant en els cants com en la participació activa en les lectures,pregàries i ofrenes.

La jornada va acabar amb una festa amb la participació dels Geganters de Manresa i els grups Kairoi i Crit.

Va ser una jornada plena d'alegria i bona convivència on els asistents tot i fent festa reflexionaven sobre el gran repte de ser membres vius i testimonis dins l'Església d'avui.

Que l'Esperit Sant ens acompanyi i ens ajudi a ser testimonis de Jesucrist en el món.

¿HAY PAZ DESPUÉS DE LA GUERRA?

per: Pep Baena

Ya han pasado varios meses de la Guerra del Golfo.Creo que es un tiempo prudencial para opinar de un tema al que se dio cabida en las primeras páginas de los periódicos, y sobre el que nos "bombardeó" la caja tonta"por medio de la censura y la manipulación.

¿Qué hay detrás de las declaraciones del general Schwrzkopf después de volver a los EEUU?: "Hemos liberado a Kuwait y hemos conseguido que haya paz nuevamente...".No hay que engañarse: esta guerra, prefabricada por una potencia mundial, ha servido para reafirmar la hegemonía de dicha potencia.Los intereses económicos han sido el puntal. Diría que esta guerra ha sido la guerra del petróleo. Después de vivir algunos logros de índole mundial, como el derribo del muro de Berlín y la apertura de una solución al "Apertheid", EEUU ha tenido la oportunidad de quitarse la espina de su "guerra de Vietnam". Se dice que USA ya tenía la guerra ganada con antelación. Su sostificado armamento ha podido más que un posible diálogo civilizado (lo mismo digo de la URSS con su particular quehacer en "sus" repúblicas socialistas). Sí, se ha conseguido una paz relativa. Pero, diría más, se ha mantenido una estructura que durante años viene funcionando en ese engranaje del capitalismo: el bienestar de un 25% de la población mundial a costa de la explotación del resto. Sí, se ha logrado mantener este status social que se llama "vivir en paz".

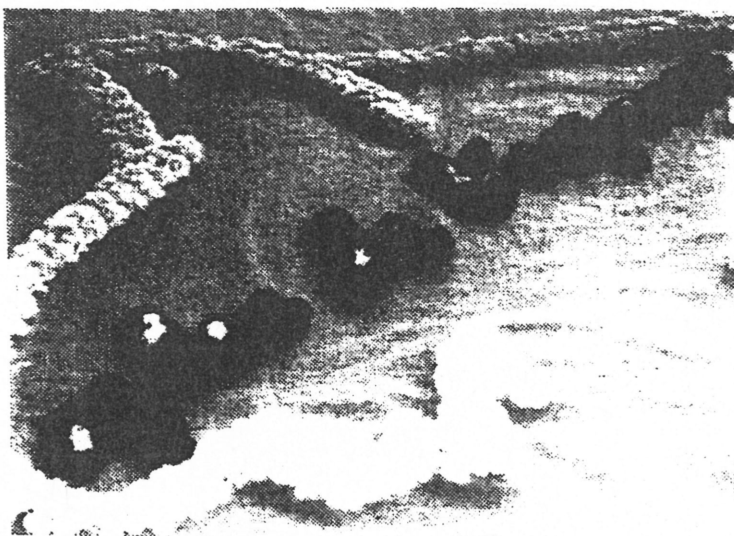
Siguiendo por el camino de la postguerra del Golfo, se han podido observar las graves consecuencias: el problema kurdo. Más de uno puede acordarse, sin dejar de esbozar una sonrisa, de las declaraciones de George Bush, que durante la guerra se mostró "piadoso"con sus oraciones a Dios, afirmando: "que ninguna gota más de sangre patriota será derramada por un asunto interno de Irak". Atrás queda el famoso "árbol de Navidad"que vio aquel aviador norteamericano en Bagdad o los bombardeos nocturnos que hacían recordar la "Marcha funebre de Beethoven". Pero ahora se ven zonas arrasadas, zonas de epidemias, de hambre, de sufrimiento... Sadam Hussein, fanático a la religión de Mahoma, se ha dejado llevar por esa cadena de violencia que produce el tener en las manos un arsenal. Y está pagando el precio la población kurda.

No hay que ser muy listo para ver que el propblema de Oriente Medio continúa:

-el conflicto paklestino-israelí, de momento, no tiene solución, incluso afirmaría que se ha agravado aún más; Israel se ha potenciado más a raíz del debilitamiento de Irak y el apoyo de su gran amigo EEUU, u Palestina continúa sufriendo el desgarro de su tierra.

-la paz entre Israel y los países árabes cada vez es más un sueño que una realidad; mientras no se solucione el problema palestino, la paz continuará en el cajón de los recuerdos.

-los países del Magreb se están poblando vertiginosamente y dentro de unos años habrá más personas que en toda Europa; péro éste no es el motivo importante, sino el efervesciente fundamentalismo antioccidental que se está produciendo a raíz de los acontecimientos de la Guerra del Golfo Pérsico (sobretodo en países como Túnez y Argelia, si olvidar a Marruecos, Mauritania y Libia).

Antes he dicho que la paz es relativa. No quiero pecar de pesimista, pero sólo hay que hojear los periódicos para ver que hay guerras crónicas en Colombia, Perú, Filipinas, el Salvador, Angola, Eritrea, Sudán..., guerras que se alimentan de un comercio de armamento de los países desarrollados y de la tiranía de los gobiernos irresponsables de los países subdesarrolllados. Y no sólo guerras, sino terrorismo en países que dicen que están en paz.

Se dice que la ONU es la Organización de las Naciones Unidas. No sé si es una utopía o es una tomadura de pelo, lo dejo a la opinión del lector. Se ha verificado bajo hechos que la ONU, actualmente, es el UNO: EEUU. Pérez de Cuéllar, secretario general de la ONU, reconoció en su momento más crítico, su impotencia y admitió que la guerra se hacía en nombre de la ONU, pero no era una guerra de la ONU. Y más todavía, si se continua con el derecho al veto (concedido en 1945 a los países de EEUU, Francia, Gran Bretaña, URSS y China, en un principio por razones de funcionalidad para impedir discusiones larguísimas y planteamientos de cuestiones irrelevantes) me parece que tal organización quedará en la anécdota ridícula.

Para acabar quisiera incidir que la guerra del Golfo nos tiene que abrir los ojos a nuestro alrededor y hacernos ver que aún hay países que están en guerra, que pueden pasar desapercibidos por nuestra indiferencia si no nos hacemos conscientes de las posibles consecuencias. Una cultura de la paz puede ser la solución, pero debemos empezar desde nosotros mismos en nuestras familias, puestos de trabajo y estudio, lugares en que nos movamos. Porque podemos caer fácilmente en la incoherencia: ser unos acérrimos defensores de los derechos humanos en un grupo pacifista y tener problemas en casa por falta de diálogo.

Personalmente, recientemente he vivido una experiencia positiva. Mi parroquia, Santa Engracia, acogió a dos muchachos que se habían negado a ir a la guerra. Estos testimonios nos deben ayudar a creernos más aquella bienaventuranza: "dichosos los no violentos porque heredarán la tierra" (Mateo 5,5), para luego afirmarnos en otra: "dichosos los que trabajan por la paz, pues Dios les llamará hijos suyos" (Mateo 5,9).

EL VII FÒRUM HOME I EVANGELI

per: Joan d'Arquer

El VII Fòrum Home i Evangeli que sota el lema "Utòpics amb l'Evangeli" va aplegar 1700 cristians, ha passat després força desapercebut. Tot i que la premsa especialitzada en va informar suficientment mentre es celebrava el Fòrum i immediatament després d'acabar, no ha quedat constància del que aquest espai de diàleg i reflexió representa per a l'actualització de la fe i la pastoral, la vida del cristià, en les diòcesis catalano-balears. Com passava entre els primers cristians, l'Església ha de tornar a ser en la Pasqua, diumenge rera diumenge, en la vida, anunci, denúncia i proposta.

D'entre les Propostes del Fòrum, cal començar per les dels joves - "plantejem el repte de plantejar als joves l'Evangeli, com un valor global, utòpic que dóna sentit a la vida -, perquè en elles s'hi copsa una mena de por que no porta enlloc. I molts participants al Fòrum han reclamat que aquest sigui un lloc profètic, de denúncia de l'esperit del món i d'allò que en l'Església no respòn als manaments de Jesús. Precisament el fulletó del Fòrum començava dient que "quan al nostre voltant tot porta a la conformitat, a considerar com a normals i inevitables tots els esdeveniments i situacions per impresentables que siguin, nosaltres volem tornar a mirar l'Evangeli i volem deixar-nos sacsejar per la utopia de Jesucrist".

I aquesta utopia evangèlica de Jesucrist encara s'està realitzant. Les mateixes propostes del sjoves ho constataven dient que "el creixement del jove en la fe es realitza quan se li faciliten accions, situacions i ambients, on és possible la vivència de Crist". També l'àmbit de diàleg entorn la parròquia constatava que aquesta segueix essent una utopia: "hem perdut massa la capacitat les noves formes que la parròquia ha d'adoptar per realitzar realment la se'a missió".

Dels joves als vells. El Fòrum proposà als Bisbats de Catalunya, la creació d'un Senat dels Vells. Però el Fòrum també va ser denúncia en aquest àmbit "que la jerarquia tingui fe i també confiança amb els vells i els deixi fer". S'ha de ser amic de la gent gran perquè "són i poden ser, els homes i dones de seny, saviesa, serenor i pau".

Les Propostes són, sens dubte, denúncia. Del món obrer, l'ensenyament, els infants, el món de la marginació, la nova sensibilitat respecte al comportament sexual, la drogadicció, la frontera del diàleg amb els "cristians d'altres confessions" (mal dit, no creients), les relacions Nord-Sud o les petites comunitats cristianes, el Fòrum n'ha denunciat la dicotomia entre el que el magisteri de l'Església proposa i el que el món disposa. En aquest sentit, el Fòrum ha escrit: "volem que l'Església avanci en aquestes qüestions i es situi una mica més aprop de la realitat actual".

Per això, el Fòrum va començar denunciant la pau d'una guerra (la del Golf Pèrsic) que les forces aliades occidentals diuen que ja ha acabat, quan de cert és que (també quan es redacta aquesta informació), la guerra continua essent ara opressió, pobresa, desastre, marginació i mort per a molts homes i dones, infants, joves i vells, d'aquell espai del nostre món. Però el Fòrum no és com algú ha criticat, un espai que va en contra de tot. Per això, el Fòrum va aplaudir la fermesa del Sant Pare Joan Pau II a favor de la pau i la negociació en aquest conflicte Posició de Joan Pau II que força sectors consercadors de l'Església amb vist amb mal regust.

I és que el Fòrum era, enguany però vol ser-ho sempre, "utòpic amb l'Evangeli", és a dir, redactor i fotograf d'allò que en el món i en l'Església està encara lluny de l'Evangeli. El Fòrum no hauria de ser l'espai de trobada d'uns quants cristians que volen mirar amb els ulls de Jesús. Hauria de ser l'espai de tots aquells que volen un món més just, més humà, més fratren, més solidàri, més responsable, millor. Un dels convocants del Fòrum, sobretot coordinador del mateix i paraules del qual encapçalen aquest article, el Pare escolapi Andreu Trilla, ha estat escollit Provincial. El Fòrum és en aquest sentit, signe profètic de les veus autoritzades que a l'Església de Catalunya hi ha. Tant de bo les sabessim escoltar també d'entremig del Poble de Déu, que Déu n'hi do!

Als dèu anys de la celebració de l'Assamblea Diocesana del nostre Arquebisbat de Barcelona, l'actual Arquebisbe de la Diòcesi, Dr. Ricard Maria Carles, va dir al Fòrum que "evangelitzar consisteix a donar vida i hi ajuda molt tenir clara la pròpia identitat cristiana, que te molt a veure amb l'autentica experiència de vida cristiana. Convertir-se en subjectes d'aquesta nova evangelització comporta sacsejar les pròpies inèrcies, exigir-se una autenticitat d'experiència cristiana, sortir a l'encontre de totes les necessitats de l'home i atendre les seves peticions de grans ideals de vida".

El Fòrum també va pregar, de la mateixa manera que acabava la carta de l'arquebisbe Ricard, per "l'engrescament en les tasques evangelitzadores". Ho va fer el Fòrum dient: "Senyor, tu ens vols utòpics amb l'Evangeli. Que el mateix Amor amb que tu estimes el món, animi i sostingui tot el que farem un cop acabat aquest Fòrum. Ajuda'ns a tornar a mirar netament el teu Evangeli. Ajuda'ns a deixar-nos sacsejar per la teva utopia. Ajuda'ns a saber concretar les immenses possibilitats del teu Evangeli en el nostre món d'avui, crucificat entre guerres i desigualtats immenses". El cant final, el que ja s'anomena "himne" del Fòrum, va cloure la trobada: "Lluita i espera". Però abans ja s'havia cantat: "I amb un ball, ball, ball, ball de revolta: i amb un cant, cant, cant, cant subversiu! I amb un crit, crit, crit crit de justicia, amb Crist que ens anima i dansa enmig de tots".

Diumenge de Resurrecció de 1991

SANTA TERESA DEL NEN JESÚS: la infantesa espiritual

per: Ramon Mor i Balaguer

El meu cor no és ambiciós,
Senyor,
no són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses,
o de coses massa altes per a mi;

em mantinc en una pau
tranquil.la,
com un nen a la falda de la seva
mare,
tot esperant els vostres dons.
Israel espera en el Senyor
ara i per tots els segles.
Salm 130

Quan éreu petits, ¿heu tingut la sort de ser obsequiats amb un d'aquests llibrets que deixen una senyal indeleble en els nostres records, malgrat, sovint, la seva possible banalitat? Jo vaig ser un d'aquests afortunats. Llavors jo era un nen, però sabia que la bona dona que me'l donava ho feia per no tirar- lo. Intuïa que, possiblement, el rector de la nostra parròquia - Sant Medir- li havia regalat a ella i, aquesta, per la seva banda, es desfeia d'ell. Era un llibre de tapes dures, de color blanc, amb unes lletres daurades en què es llegia: 'Niños Santos'. En un principi, doncs, no el vaig agafar amb molta joia, el vocabulari el trobava massa difícil, però l'estiu era llarg i m'agradava força llegir. Per la meva curta edat, aquelles pàgines, plenes d'esgarrifosos martiris i sagnants escenes, m'impressionaren. Llegia el llibre, primer per curiositat, però després, ple d'admiració per la fermesa d'aquells nens, tornava a rellegir-lo. Després pregava Déu perquè no em demanés un testimoni com aquells. Encara ara em recordo de la valentia de 'Santo Dominguito', Sant Esteve i tants altres que l'autor, a més, remarcava amb insistència i amb un llenguatge tan èpic que semblava propi d'una gran batalla.

I, tot plegat, entre aquests sants no vaig apreciar la grandesa i perfecció de la santa que després tant significaria a la meva vida: Santa Teresa del Nen Jesús. És natural que enmig d'unes vides tan benaurades i unes morts tan glorioses, explicades d'una manera tan forçada que m'embadalien, la vida d'una pobra monja carmelita morta als 24 anys de tuberculosi no em digués res d'especial.

Van passar anys fins que vaig entendre el veritable missatge d'aquella monja tan propera a la nostra època: estimar sense demanar res a canvi. I estimar des de la petitesa de la quotidianitat. No esperar aquest moment precís -que mai arriba- per demostrar quant estimem Déu, ni esperar que el Senyor doni el primer pas -perquè llavors no existiria l'Amor en la relació-. La gran intuïció de Santa Tereseta és la d'apropar aquell món altíssim i inassequible dels sants de la meva infantesa a la gent senzilla, és a dir, a la majoria de nosaltres. La mística deixa d'ésser elitista i a l'abast d'unes poques persones privilegiades i ens la posa al nostre nivell, i això sense rebaixar res, sense fer un poti-poti 'light' com el que fan les sectes actuals. La meva devoció a Santa Tereseta i sobretot al camí que va proposar ve del fet que crec la seva inspiració. Estic convençut que, en un món laic i complex com és el nostre i en el qual la majoria de les persones només podem aspirar a una realitat proporcionalment insignificant, Santa Tereseta la revaloritza fins a la santificació. Vull dir que amb els nostres pobres actes, per petits que siguin, si els realitzem amb Amor i amb un sentiment d'infantesa -que no vol dir infantilisme sinó confiança total en Déu, com la del nen petit vers la seva mare-, estem oferint al Senyor un holocaust que ens sobrepassa a nosaltres mateixos, del qual moltes vegades no som plenament conscients. Jo, personalment, no sé donar gràcies al nostre Déu d'una altra manera que intentant imitar la que considero el meu exemple i la meva pionera. Estic completament segur que el Senyor posarà allà on jo no arribo i això ho dic per tots.

SANT IGNASI, AHIR I AVUI.

per: Marc Jesús Venero

Aquest any, l'Església recorda i celebra el cinc-cents aniversari d'aquest gran sant que fou Ignaci de Loiola. Amb aquest motiu, la nostra revista no ha volgut passar per alt tan important esdeveniment i hem anat a un lloc on sens dubte es té Ignasi sempre present: la Parroquia de Sant Ignaci de Loiola, a l'Arxiprestat de Sant Martí. El seu rector, Mn. Miquel Garci i Duran es va oferir amablement a atorgar-nos aquesta entrevista que reflectim en les següents línees.

P.O.: Com pensa aquest any recordar la parròquia Sant Ignasi?

Mn. Miquel: Bé, vam creure des d'un començament, des de finals del curs passat, que aquest any no popdia passar desapercebut a la nostra comunitat i vam pensar en diferents actes: unes conferències al temps de Quaresma on un dels temps tractats fou Sant Ignasi. Una altra cosa va ser realitzar una anada a Manresa per visitar la Seu i els llocs ignasians. Tot i això ja ho hem fet. El Pare Raimon Negre ens va parlar, desmitificant una mica la figura de Sant Ignasi que potser es té d'un home militar i rígid, prentant una figura molt més humana, sensible del sant; si bé en un principi sí que és un militar, arran d'una ferida a Pamplona inicia tota una vida contemplativa i activa a la vegada. L'anada a Manresa l'hem feta recentment i va ser força profitosa, donat que un sacerdot manresà ens comentà tota la Seu i el museu, l'audiovisual, etc. amb una celebració a la cova mateixa. També amb motiu del centenari es va proposar al consell parroquial que al full s'hi anessin publicant les etapes de la vida del Sant, i això ja s'ha fet durant tot el curs perquè així arribés a tota la gent una biografia bastant completa de la seva vida.

P.O.: Què destacaria més de la figura del sant?

Mn. Miquel: Actualment destacaria la seva projecció universal a través de la Companyia de Jesús per ell instituïda. I projecció no tan sols en el sentit que els jesuïtes són per tot el món, sinó perquè dins la Companyia hi ha hagut gent per a tot, i això li ha donat, sens dubte, un pes molt gran dins l'Església. Sant Ignasi va ser la figura que ha portat totes aquestes conseqüències: amb la seva vida, els viatjes, la seva inquietud... ben aviat es va adonar que sense estudis no podis fer res. Va ser un home inquiet i que amb els seus companys va portar a terme aqueste evangelització, sempre a llocs fronterers a llocs atrevits: als llocs on ningú potser no s'hagués atrevit a anar, ells hi han estat. Jo destacaria sobretot, de la seva espiritualidat, la profunditat, una espiritualitat immensament cristocèntrica.

P.O.: Quina relació hi ha entre la Parròquia i la Companyia de Jesús?

Mn. Miquel: La relació és bona, degut a que dins l'Arxiprestat tenim la comunitat de Sant Pere Claver, que encara que no sigui parròquia és escola de formació professional i hi ha allà una comunitat que realment treballa amb el jovent, participant en totes les trobades del Consell Arxiprestal com una comunitat més. La colaboració, per exemple, la trobem a la catequesi de confirmació. De fet és un jesuïta qui le porta a totes les comunitats, és ell qui les coordina.

P.O.: Aquest any la Parròquia ha estrenat els vitralls, totalment nous. Aquests són un repàs a la vida del Sant; què reflecteixen en concret?

Mn. Miquel: Els vitralls han coincidit amb aquest centenari, donat que els anterior estaven fets malbé, i en aquest sentit, benvinguda la coincidència! L'autor, sens dubte, ha tret una idea esquemàtica de la vida del sant molt simbòlicament. El dia de la inauguració, en una missa presidida pel bisbe Lluis, el mateix autor accedí a explicar-ho: es veu un símbol de la ferida, la pujada a Montserrat on rep la llum del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i on es sotmet a un fort sacrifici i reflexiona sobre la seva vida. Allò que ell viu vol que sigui útil als demés... Tot això expressat amb ratlles horitzontals. Tenim desprès la projecció de París, Salamanca, Roma, els seus llocs d'estudi, els viatjes expressats amb cercles i la seva dedicació a l'ensenyament i l'evangeli, el qual seria l'última part dels tres vitralls.

P.O.: Com veu el futur de la parròquia dins la ciutat, darrerament amb canvis constants?

Mn. Miquel: Penso que no és una parròquia la que hagi de traçar la línea, sinó que ha de ser a nivell arxiprestal, i l'arquebisbat que vagi donant unes línees per a la ciudat. Una pauta, penso, que ha de ser oberta i al mateix temps exigent, en el sentit que no és tot vàlid dins l'Església. Unes certes exigències pastorals, amb tot un acolliment però amb la intenció d'evangelitzar com sigui possible perquè la gent visqui la fe cristiana, no aïlladament, sinó en plena comunió. Per això, penso, tota l'Església de Barcelona té molt a fer i molt a dir.

Aquesta és l'entrevista que Mn. Miquel Carci, rector des de fa uns tres anys de la parròquia de Sant Ignasi de Loiola a Barcelona, va concedir a la nostra revista. **Des d'aquestes línees li agraïm la seva col.laboració desinteressada.**

EXERCICIS ESPIRITUALS DE SAGRERA A ARBUCIES

per: Jordi Vilalta

Com és ja tradició des de la nit dels temps, els dies 21 al 27 de març tingueren lloc els exercicis espirituals per als seminaristes de la "Sagrera", dirigits per Mn. Jordi Orbitg, rector del Seminari de Solsona. Trencant la tradició, però, vàrem anar al Casal de la Pau d'Arbúcies, on vàrem comprovar a bastament la dita popular: "el que un Rolls-Royce en cotxes, això és Arbúcies en cases d'exercicis". Un entorn còmode i acollidor, però sobretot la atenta, discreta, inoblidable servicialitat de les Germanes de la Consolació...

Pel que fa al contingut, Mn. Jordi plantejà un itinerari prou habitual en la forma però molt efectiu en la realització, partint del sempre urgent "converti-vos..." i passant per una anàlisi molt lúcida de les temptacions d'idolatria i de tenir falses imatges de Déu, a fi d'anar copsant sempre amb més claredat a quin Déu ens convertim... per arribar a una contemplació detallada i interpel.ladora de la Passió i Mort de Nostre Senyor, com també d'aquella Resurrecció que trasbalsà la història. Resurrecció que implica missió activa i permanent... "aneu i prediqueu arreu". El programa es clogué amb sengles reflexions sobre l'Església i el ministeri.

El flux normal de dues xerrades diàries, més estones de pregària individual, va ésser interromput a dies alterns per pregàries comunitàries "especials, de gran interès: una caire penitencial, un Via Crucis, i una adoració del Santíssim Sagrament. Més arriscada, però, va ésser l'aposta inusual de tenir una sessió diària de posada en comú informal, que podia deixar al descobert algunes dificultats a la mútua comunicació...

Ja sé que dir "en un ambient de silenci pregon i intensa meditació..." resulta tòpic, però aquest cop va ésser una realitat, molt ajudada per la pluja quotidiana a bots i barrals, que va servir per comprovar que alguns dels nostres cotxes no eren amfibis (entre ells el de Mn. Orobitg, la bonhomia i el tarannà acollidor del qual - us ho dic ben fluixet ara que no en sent- foren crucials per a l'èxit d'aquests Exercicis).

BON ESTIU BONES VACANCES BON ESTIU

CURS D'ESTIU DE LA FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

Es realitzarà del dia 1 al 13 de juliol al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès, amb el títol: **EL FET RELIGIOS EN EL MON: FENOMENOLOGIA DE LA RELIGIO I FE CRISTIANA.**

Per a més informació i inscripcions us podeu dirigir a:

Facultat de Teologia de Catalunya. C/ Diputació 239. Telèfon 454 16 00
Institut de Teologia Fonamental. C/ Llaceres 30, Sant Cugat del Vallès. Telèfon 674 11 50

CASAL MENJADOR D'ESTIU AL RAVAL

Aquest Casal intenta, durant els mesos d'estiu, alimentar els infants de famílies molt necessitades d'aquella zona: educar en el temps lliure i potenciar els aspectes sanitaris.

Les formes de col.laboració són diverses: monitor de grup, monitor de menjador i pati, i monitor de repàs escolar.

Els torns en els que està dividit el Casal són: 30 de juny-12 de juliol; 14-31 de juliol; 31 de juliol-16 d'agost; 18-31 d'agost.

Si voleu més informació us podeu adreçar a:

Rosa Jover (Tel. 4535161), Alex Pérez (268 20 33) o Silvestre Falguera (333 60 02)

Viè EDICIO DEL MULTI-FESTIVAL DAVID

Es realitzarà del dia 11 al 15 de juliol al Patronat Flor de Maig (Cerdanyola).

Com en edicions passades les activitats es dividiran en seminaris, temps de tallers i els concerts. A més hi haurà espais de pregària, teatre, dansa, reflexió, diàleg...

Per a més informació us podeu adreçar a la **secretaria del MULTI-FESTIVAL DAVID: C/ Trafalgar 23, 3r 2a., Telèfon 301 19 27.** A més està a punt de sortir el pre-programa amb un avanç molt complet de les activitats que es realitzaran els diferents dies.